

MLADÁ NA MALÝ

26.6.2014

1

KDYŽ EXHIBUJE HEREC, JE TO STEJNĚ NANIC, JAKO KDYŽ EXHIBUJE PEDAGOG

S Hankou Frankovou o amatérském divadle, sdělování a exhibování

Když ti dnes Jakub Hulák předával Cenu Ministerstva kultury za neprofesionální divadelní a slovesné aktivity, zmínil se o tvém vzdělání – měla ses stát zubařkou?

Já jsem opravdu vystudovala zubní laborantství na zdravotní škole, ale i tak jsem vždy směřovala hlavně k divadlu.

Maminka byla totiž nadšená ochotnice.

Takže k divadlu tě přivedlo rodinné zázemí?

Myslím, že ano. Rodina a Soňa Pavelková. To byla neskutečně inspirativní dáma, která přišla v ten správný okamžik, když jsem byla na střední škole, a k tomu divadlu mě nakopla.

Nejen kvůli tomu pro mě navždy zůstane velkou inspirací. A v rodině mám divadelní kořeny z obou stran, od tatínka i od maminky. Dokonce i děda dělal ochotnické divadlo – viděla jsem jeho fotky z představení a myslím, že to mohl být docela dobrý herec. Jeho fotka z Vojnara je taková rodinná památka. A asi není náhoda, že moje sestra je na tom stejně.

A nejen sestra: divadlu se teď věnují i oba tvoji synové.

To je pravda. Já se je od toho snažila trochu odradit, ale nedali se - i když se nejdřív zdálo, že mladší půjde jinou cestou.

Dlouho si z nás dělal blázny a říkal, že jsme všichni praštění, ale nakonec to chytlo i jeho.

Začínala jsi jako herečka, nebo jsi rovnou režírovala?

Dělala jsem asi od začátku oboje, souběžně. Poměrně brzo jsem se snažila s divadlem poezie na zdrávce, bylo mým prvním působištěm studio D3 v Karlových Varech. To byl nejdřív poměrně úzký okruh lidí a já tam byla jako normální herečka. Pak se soubor výrazně rozrostl, jenomže na reportážu byly pořád jen klasické činoherní žánry a pohádky, nikdo se nesnažil nabídnout lidem něco nového. Tak jsem si je tehdy tak trochu vzala pod sebe a zkusila i něco režírovat.

Těd' bych se tě rád zeptal na něco obecnějšího. Dneska jsme viděli čtyři poměrně odlišné příklady amatérského divadla, lišily se formou i námětem. Myslíš, že měly něco společného? Respektive co mají podle tebe společného

všechna amatérská představení – co je hlavní gró amatérského divadla?

Pokud bych měla vycházet z toho, co jsme viděli dneska, tak by to určitě byla chuť sdělovat. Problém je akorát to, že k téhle chuti sdělovat se občas přidá i chuť exhibovat. Myslím ale, že tenhle problém se netýká tolik amatérů-studentů, jako spíš dospělých herců.

Každopádně ale chuť exhibovat vnímáš jako problém.

Podle mě je jakákoliv exhibice problém. Když exhibuje herec, je to stejně nanic, jako když exhibuje pedagog. Líbí se mi, když divadlo vzniká z touhy se scházet a něco spolu sdílet. Když ale někdo přijde na podium a vylévá tam pořád jenom sebe, tak jdu raději pryč. Ovšem jak říkám, s tímhle se setkávám spíše u starších. Ti si většinou vypěstují spoustu představ o sobě samých, kterých nejsou schopni se zbavit. Je pak mnohem obtížnější tyhle lidi někde dostat. Proto mnohem raději pracuji s mladými lidmi.

A co nového s nimi pro nás a pro sebe chystáš?

/chvilí přemýšlí/ No dobrá, tak já to tedy oficiálně prozradím – čímž se i zavážu. Ten nápad vznikl díky ceně, co jsem dneska přijímala, respektive díky penězům, které nám za ni na jaře přišly. Právě díky nim jsme mohli po dlouhé době prožít klidné jaro a nemuseli se strachovat o nejisté granty. V tomto období obvykle vypomáhám divadlu (Studio Dagmar v Karlových Varech, pozn. red.) z vlastních zdrojů, což je dost vyčerpávající. Takhle jsem ale měla klid a čas na to, abych si něco zajímavého přečetla. A tak jsem se dostala k četbě knihy od Natalie Gorbaněvské, nedávno zesnulé ruské autorky, která se jako jedna z "osmi statečných" účastnila protestu na Rudém náměstí v srpnu 68. Ráda bych na motivy jejího příběhu postavila příští inscenaci.

-luč-

Liberi in utero, Olomouc: Lanugo

UŽ SE NIKDO NECHTĚL VAŘIT V KAŠI

Rozhovor se souborem Liberi in utero z Olomouce.

Liberi in utero, co to je za soubor?

Kačka: Vzniklo to tak, že se spojily dva soubory – Játka Veselé a Děti Veselé. Spousta lidí odešla na vysoké školy, a tak jsme to dali všichni dohromady a začali tvořit společný projekt. Je to taková naše hříčka, ten název, v latině to znamená „Děti v děloze“

Verča: Játka v děloze...

Co to je Lanugo? A kdo je ten autor Dei Terra?

/potutelný smích/

Kačka R.: Nevygooglil sis to?

Všichni: Ať si to každý najde. To je hádanka. Dei Terra – překladatelka Eva Adamová.

/nová vlna potutelného smíchu/

Hedva: Ten název – když je dítě v děloze, už vyvinuté, udělá se mu po těle takové chmýří, a tomu se říká lanugo. Ještě před narozením opadá do plodové vody a plod to spolýká a je to součástí jeho první stolice, které se říká smolka.

Byli jste teď na Wolkrově Prostějově. Co to je divadlo poezie?

Všichni: Obrazovost. Aby to nebylo řečeno, ale aby si člověk ten obraz představil sám. Ono to nebylo zamýšlené jako nějaký děj nebo popis, spíš jsme se snažili zachytit to nejkrásnější a nejčistší, co člověk může v životě prožít. Jde spíš o ty pocity, o tu atmosféru.

Lenka: Především pro matky v porotě byl problém, že jsme nebyli doslovní ve všech fázích. My ale nemáme potřebu podávat to dokumentárně, chtěli jsme navodit ten pocit.

Magda: Já bych nás primárně neřadila do divadla poezie. Ale vnímáme, že to je taky.

Jak probíhala vaše cesta od první zkoušky?

Magda: Tím, že jsme věděli, že se letos spojíme, začaly dva soubory dělat simultánně na jednom tématu – „něco krásného“. Protože už nikdo nechtěl dělat ty depky jako Brandparty nebo Proč se dítě vaří v kaši – už se nikdo nechtěl vařit v kaši. A tak jsme hledali přes hudbu, přes literaturu, přes výtvarné umění výchozí impulzy k něčemu krásnému.

Lenka: Podle mě byl zárodek už v tom, že jsme ještě s Děti Veselými dělali básně Petra Lébla. To jsme nedokončili, soubory se nějak spojily a pokračovali jsme v tématu, ale už ne v Petru Léblu.

Kristýna: A pak tam byla ta japonská milostná poezie, na tom

jste hodně pracovali a dostali se přes to k rituálům v životě člověka...

Bára: ...a chtěli jsme zachytit cestu v životě člověka. Zkoušeli jsme třeba relaxaci na téma plodu a pak jsme pracovali dál. Ze všeho, co jsme zkusili, nám ten „prenatál“ připadal nejkrásnější.

Kristýna: A přišlo nám to i jako metafora našeho vstupu do života. Protože všichni mají maturity a tak.

Hedva: Vlastně jsme hodně přemýšleli i o tématu brány. Porod je vlastně ta hlavní brána, největší výstup odněkud někam.

Chtěli byste se vrátit zpátky do dělohy?

Všichni: Jo. Jo. Jo.

Kačka: Já ne, jsem moc velká.

Magda: Dneska ráno jsem poslouchala debatu s Williamem Poltikovičem. Natočil dokument Brána smrti a mluvil o tom, jak lidé různě vnímají posmrtný život. Vykládal tam takový vtip, jak se mezi sebou baví děti v děloze: „Ty vole, tak teď je konec, bude smrt.“ „Ne ty vole, teď potkáme tu svou matku.“ „A ty věříš na nějakou matku?“

-jam-

RECENZE

VZPOMÍNKA NA ŽIVOT PŘEDTÍM

První představení letošního festivalu nás zavedlo do říše, ve které jsme všichni kdysi byli, ale naše vzpomínka je schovaná někde hluboko... V naší duši nebo v našem těle? Zdá se nepochopitelné, v jak zázračném světě jsme žili předtím, než jsme se poprvé nadechli vzduchu. A právě tenhle svět se nám ve své inscenaci Lanugo pokusili s velkou dávkou poetičnosti, ale také mystičnosti přiblížit členové souboru Liberi in utero z Olomouce, pod vedením své režisérky Magdy Ady Johnové.

Je mi velmi sympatické, když mladé soubory experimentují. A jak se ukazuje, nemusí to nutně znamenat nechutné pomazávání, polévání či posypávání bůhví čím. V tomto případě vzniklo dílko průzračně čisté a plné poezie. Vzniklo etudovitým řetězením epizod, které na sebe logicky navazují, a příběh je srozumitelný i beze slov. Neboť příběh zrodu života se odehrává v tichu, je v něm tajemství, krása, zvědavost a taky trochu strach. Všechny tyto pocity a vjemy se souboru díky vhodnému využití nejrozličnějších scénických (a dokonce multimediálních) prostředků podařilo velmi sugestivně zprostředkovat. Ať už připomenu počáteční tanec, kde dívky v bílých šatech (spermie), soupeřící o jediného kluka (vajíčko), až zvítězí ta jediná, nejkrásnější - či nejschopnější? - a ostatní zklamaně odpadnou.

Po této ještě klasické scénické akci přichází kombinace projekce s pohybem na scéně a experimentální prací se zvukem. Samotná příprava projekce, v níž vidíme herce

„tančit“ pod vodou, musela být velmi náročná. A výsledek je zdařilý. Dodává akci na scéně, a tedy celému představení, zvláštní atmosféru. K ní přispívá též práce s mikrofony – ať už jde o symbolické napojení šňůr, které mají jednotlivci omotané kolem těla a jejich odpojení v závěru, jako znamení odchodu na ten „druhý“ svět, ale také o zkoumání zvuků, snímaných mikrofonem (přelévání vody, ťukání na sklo, či přímo rytmické zvuky ťukání na mikrofon). Díky citlivému propojení všech prvků tak vzniká vizuální scénická báseň beze slov. A my si při ní můžeme zavzpomínat na to, co nepamatujeme.

Jana Sprová

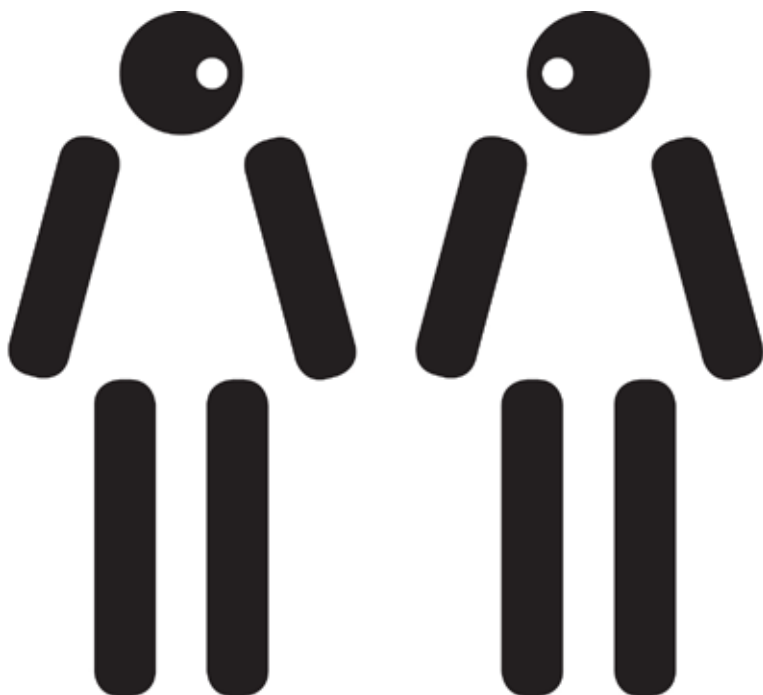

SLOVOMRAK

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větší písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

DISKUSE O INSCENACI:

Jaký byl první pocit z představení? Áaaach, vůně chlůru, bylo to originální, říkají diváci. Myslím, že toto představení by se mělo vidět vícekrát, protože podruhé je člověk vidí z jiné perspektivy. Věděli diváci, na jaké téma jdou? Jedna z diváček vysvětluje, co je to lanugo: jde o chloupky, které má na sobě miminko, když se narodí. Někteří diváci téma početí dítěte a jeho života v děloze pochopili, jiní ne a potřebovali vysvětlení. „Já ten začátek jako spermie nepochopila, myslela jsem, že to jsou normální holky,“ zní z publika. „Líbilo se mi, že nepoužili žádná slova, jen pohyb a zvuky, a dokázali tím v každém vyvolat pocity. Uvědomila jsem si, jak je nádherné, když vizualizují zvuk,“ zní další hlas. Silným momentem bylo „odpojení“ v závěru. Někdo je vnímal pozitivně - jako porod, jiný negativně. Konečné odpojení mi přišlo spíš jako potrat než porod, přestřížení pupeční šňůry je úplně „jiná rána“, říká i lektorka Jiřina Lhotská. I ona představení poprvé viděla nepřipravená a nerozluštila je až do konce. Přišlo jí ale čisté, sugestivní a pravdivé. Když jsem se dozvěděla, o co jde, cítila jsem se trochu zklamaná, protože jsem si do něj vkládala vlastní obrazy, dodává. Vladimír Fekar se vrací k začátku inscenace, který může být pro někoho zavádějící: na začátku vidíme situaci – chlap a skupina žen v sukýnkách. Divák ji vnímá přes tělesno. ale dál se s ní takto nehraje. Závěr inscenace byl pro něj spíš odpojením od světa, ve kterém jsme byli citlivější. Ale vzhledem k tomu, že brzy po něm inscenace končí, nevíme, co bude následovat. Odpojila se nám akustičnost vnímání. Petr Váša se dotkl technického provedení: v představení na Wolkerově Prostějově byly podle něj lépe nastavené mikrofony – když byly víc nahlas, vyzněly akce herců mnohem lépe, šel z nich mráz po zádech. Dnes nám toto zůstalo utajeno.

RECENZE

JAK INSCENOVAT STOKRÁT VIDĚNÉ? NEDÍVAT SE OČIMA

Že první představení letošní přehlídky Mladá scéna bude vpravdě symbolické, naznačoval už titul - Lanugo, označení pro jemný vlasový porost plodu. Čím lepším začít, než od úplného počátku života. Téma mnohokrát zobrazované, mnohokrát zpracované. Lze vůbec při jeho inscenování něčím překvapit? Olomoucký spolek Liberi in utero zrodil inscenaci, která dokázala, že ano.

Představení otevírá obraz postav oděných v bílé, které se znuděně povalují po zemi. Brzy zjistíme, že postavy představují spermie. Jejich netečnost prolomí až přítomnost vajíčka, jehož přízeň si spermie chtějí získat. Proti biologickým zvyklostem je představitel vajíčka muž, kdežto spermie jsou dívky. Zpočátku jde o čestný závod, který ale rychle přeroste v lýtý boj bez pravidel. Dojde na podráženi nohou, skákání za krk a divák si uvědomuje, že nesleduje jen souboj o buněčné setkání, ale i metaforické zpodobnění namlouvacích tanců, které končí téměř romantickým splynutím gamet i duší, navíc vtipně fyzicky provedeným. V tento okamžik přichází ke slovu další médium – videoprojekce.

Nejsem příznivcem přílišného používání videa na jevišti, dle mých zkušeností málokdy funguje, často ochuzuje diváky o živou akci a nenabízí místo ní dostatečnou náhradu. Když jsem zjistila, že Lanugo využívá projekci, bylo mi trochu líto, že se soubor raději nevydal čistě divadelní cestou. To jsem ale olomoucké podcenila. Na jevištích používáme techniku běžně; jsme zvyklí, že sledujeme živé jednání, obraz a z reproduktorů hraje jako podkres hudba. V Lanugu se ale situace obrátila: obraz ustoupil do pozadí, byl reprodukován videem, a hudba vznikala živě přímo na jevišti. Touto inverzí dostalo jevištní dění nový rozměr; divák se oprostil od toho, aby vnímal především zrakem, a zapojil mnohem víc další smysly. Zatopení dělohy vodou či naopak její odtok, unavené lapání po dechu obou zúčastněných procesu zrození i závěrečné první samostatné nadechnutí se tak staly ne pasivně vnímaným obrazem, ale fyzickým prožitkem. V příběhu zrození nového života už není co nového vyprávět, je to prastarý, stále se opakující proces. Jediná možnost, jak jej učinit novým, je vyprávět ho jinak. A to se, dle mého názoru, Olomouckým podařilo.

Petra Jirásková

Škeble, Gymnázium Lanškroun: Vo tom mi nemluv

KDO JE HLOUPÝ, NEMUSÍ SI ZOUFAT

Rozhovor s Vojtou Kráčmarem, Adamem Blažkem, Terezou Kroulíkovou a režisérem souboru Janem Střechou

Můžete, prosím, osvětlit pojem „crazytragédie“?

Adam: Vzali jsme si námět, který je naprostá tragédie, nicméně nám se, jako studentskému spolku, stává taková věc, že ať hrajeme cokoli, vždycky nám z toho vyjde tak trochu komedie. Nevíme, čím to je.

Vojta: To je ten odlehčený duch....

Adam: No a proto jsme to nazvali crazytragédie, protože tragédie je to určité a crazy, myslím, taky.

Vojta: Je tu kontrast k tomu původnímu, těžkému, velkému dojaku. Myslím, že kdyby ho hráli studenti, nemůže vynít.

Adam: A nikdo by nám to ani nevěřil. A crazytragédie asi nejvíc sedí na poslední scénu, při které se polovina lidí směje a druhá polovina brečí.

Jakou měrou vás ovlivnila původní předloha?

Vojta: Já jsem ji, abych se přiznal, doteď nečetl. Pustím se do toho, až odehrajeme derniéru. Ten film mám doma stažený... počkat, to nemůžu říkat.... Ten film mám doma koupený, ale pustím si jej vážně až po derniéře.

Adam: Já mám předlohu načtenou, ale ona se od naší hry docela liší. Pan režisér to přepsal, aby tam byl dostatek lidí, a také pozměnil charaktery jednotlivých postav. Moje postava je původně trochu jiná. Takže teď je to taková směsice, aby nám to sedělo.

Tereza: Naši hru jsem znala dřív než Růži pro Algernon, ale určitě se chystám si ji přečíst.

Proč byl do hlavní role dosazen právě Vojta?

Jan Střecha: Všichni až na Vojtu chodili ještě tento rok na naše gymnázium, takže se s ním vlastně neznali. Vybral jsem ho na jednom třídním srazu, kde se to tak zvrhlo, že tam Charlieho nakonec dělal... a tam jsem si uvědomil, že mám konečně herce pro hlavní roli, protože tuhle hru jsem měl v hlavě už delší dobu.

V čem je pro vás právě tato hra zásadní?

Vojta: Jde v ní o to, že ať už je člověk úplně blbý, nebo úplně chytrý, vždycky je na okraji společnosti. Poselství je v podstatě v tom, že i když je někdo hloupý, nemusí si zoufat. Jako nadprůměrně inteligentní by se mohl mít vlastně hůř. Mně se líbí, že Charlieho berou takového, jaký je, a on se má vlastně dobře.

Adam: Pro mě je zajímavý ten životní příběh. Ani ne tolik Charlieho, jako doktora Norrise /postava, kterou ztvárňoval Adam/, který končí úplně bez ničeho.

Tereza: Já musím souhlasit s Vojtou. Když byl hloupější, měl vlastně víc kamarádů. To je zásadní moment hry. Dalo by se to vzít dál a jít víc do hloubky, ale tohle je pro mě zásadní myšlenka.

Mluvili jste někdy o etice takového zákroku, jaký byl vykonán na Charliem? Nebo o Bohu, kterého zmiňujete?

Adam: Já bych mohl převyprávět, co tam říkám...

/smích/

Vojta: Tím, že tu hru vedeme odlehčeně, musím se přiznat, že jsem do té „těžké hloubky“ nikdy nešel. Že bych s flaškou po večerech seděl a přemýšlel, tak to ne. Určitě má důvod zamýšlet se nad dalšími rovinami, ale zatím to není důležité.

Adam: Otázka etiky tam určitě je, ale také jsem nad tím nepřemýšlel. Dělalí to pro prachy a berou to tak, že pokrok zkrátka nejde zastavit. To mi bylo jasné od začátku.

A co vaše nohy?

Vojta: Tak já mám pantofle, ale i tak se těším na nové ponožky a sprchu...

-vim-

RECENZE

S IQ NENÍ RADNO SI HRÁT

Představení souboru Škeble z Lanškrouna pojmenované Vo tom mi nemluv je jedním z variací známého příběhu o experimentu, v němž se duševně handicapovaný outsider Charlie Brown díky pokusu na chvíli stane géniem. Téma, které napovídá, že není radno zasahovat Bohu do kompetencí, však v sobě zahrnuje spoustu dalších zajímavých motivů, souvisejících s lidskou existencí, ať je to osamělost, nesnášenlivost či neschopnost komunikace. Vtipně navržená je scéna, která nás díky trojbokým pojízdným kvádrům během chvilky přenesle jinač, svým designem (Obamovské heslo Yes, we can!) propojuje všechna prostředí a současně poukazuje na dnešní falešný trend, že můžeme dokázat všechno, jen chtít.

Ale skutečnost nás usvědčuje z opaku, a právě tento příběh je názorným důkazem. Samozřejmě, že tyto reálie lákají k zpracování příběhu v duchu psychologického realismu. Pro amatérský soubor, který se tím nutně dostává do srovnání s profesionály, je to vždycky určitá past. Málokdy se totiž podaří sestavit herecky vyrovnaný soubor. V tomto případě jasně celý projekt stojí na představiteli Charlieho Browna. Herec je to charismatický, velmi zdařile se vyrovnává především s polohou bezelstného duševně handicapovaného kluka. I když dle mého zvládá celkem zdatně i polohu génia (a dokáže obě polohy zřetelně jak pohybově, tak slovně rozlišit), není už tak jednoznačná,

takže jeho pojetí vzbuzuje kontroverzi. Mnozí diváci v diskusi poukazovali na to, že vzrůstem inteligence jako by Charlie ztratil svůj cit. Ale domnívám se, že tu jde spíše o nepochopení ze strany diváků. Chudáček Charlie je bezelstný a vstřícný ke svým spolupracovníkům z čtyř metařů, ale žádné city vůči nim neprojevuje (to spíše my jako diváci máme tendenci jej takto vidět), stejně tak jako nedokáže cítit k nikomu lásku. Logicky tedy zůstává stejný i v době, kdy se jeho inteligence zvýší – jeho vztah k učitelce Griffitové se proměňuje od oddanosti k pohrdání, a paní Norrisová je pro něj jen znakem určitého statutu.

V hereckém provedení nicméně postava Charlieho Browna působí jako jediná autentická, ostatní jsou spíše jeho více či méně šikovnými sparing partnery. Každý podle své míry talentu a zkušenosti se snaží „hrát“, a v týmu dvaceti lidí někdo logicky přehrává, a jiný podehrává. Proto se jim daří lépe v situacích více stylizovaných, především v komponovaných choreografiích, ať už se jedná o surreální tanec myší, nebo metařské exhibice. Osobně jsem na inscenaci ocenila, že vsadila (navzdory chvilkové snaze o psychologické herectví) spíše na komediální nadsázku, nežli na smrtelnou vážnost. Právě tím u mě získává body, ale také respekt ke zvládnutí tak náročného tématu.

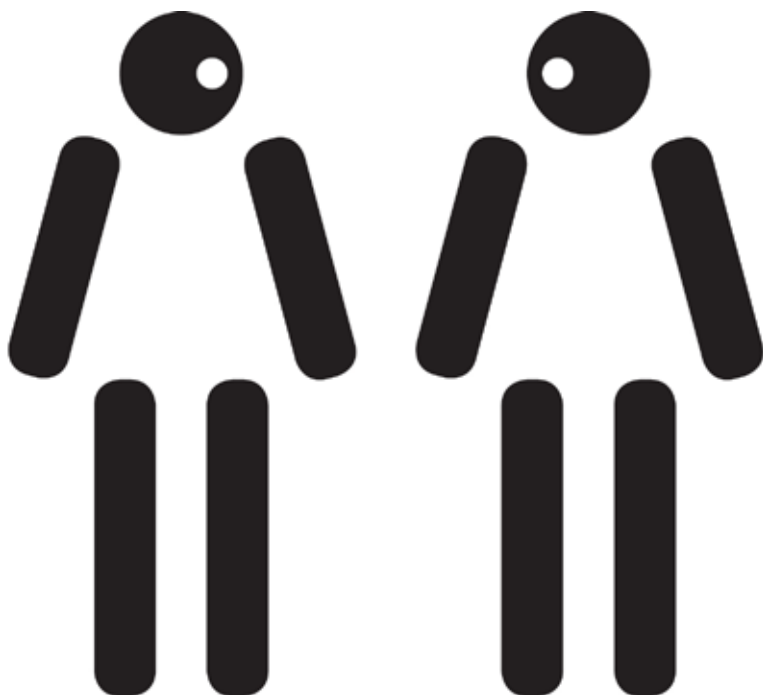
Jana Soprová

SLOVOMRAK

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

DISKUSE O INSCENACI:

Diváci vnímali představení rozporuplně. Představení pro mě ztrácelo tempo, nakonec se vleкло a bylo nudné, zní hlas z publika. Na někoho zase druhá půle působila po první komičtější příliš depresivně. Objevilo se i srovnání s představením *Růže pro Algernon* z Divadla v Celetné – podle divačky profesionální soubor přistupoval k látce více jako k psychodramatu. Komičtější uchopení lanškrounského souboru podle ní oslabilo konec: když v podstatě komický hrdina na konci umře, nebylo to pro ni tragické. Jiným ale komické pojetí příběhu na tragičnosti neubralo, hlavní hrdina byl pro ně „smutný klaun“. Problém inscenace tkvěl v tom, že nebyly vybudovány situace a nehrály se vztahy mezi postavami, zní z publika. Pokusem o psychologické herectví se mladý soubor vždy vystavuje srovnání s profesionálními herci. Je to riziko, všechny chyby jsou jasně viditelné, ale to neznamená, že by se o to, neměly studentské soubory pokoušet, míní jedna z divaček. Podle Petra Váši si toho soubor možná na sebe vzal moc – složitou hru s řadou postav, hudbu, mix žánrů atd. Možná kvůli tomu nezbylo moc času na přemýšlení o stavbě situací a herectví, aby diváci věděli, proč se co stane. Pomoci by mohlo škrtání – u každého prvku se ptát, jestli tam musí být, navrhuje Váša. Podle Jiřiny Lhotské soubor dobře věděl, že psychologické herectví je těžké a záměrně používal prvky antiiluzivního divadla. Jenže když došlo na klíčové situace a začalo se hrát psychologicky, začalo to skřípat. Vladimír Fekar přistupoval k inscenaci racionálně, nedařilo se mu ji prožít emocionálně. Přestavby byly problematické, protože nefungovaly na principu filmového střihu – postavy nezačaly jednat hned po rozsvícení, ale až po nějaké chvíli, kdy došly z portálu na místo.

RECENZE

FUNGUJÍCÍ KLÍČ K INSCENACI JEŠTĚ NEZNAMENÁ OTEVŘENÉ DVEŘE

Představení *Vo* tom mi nemluv divadelního uskupení Škeble, DS Gymnázia Lanškroun je adaptací kratšího prozaického textu Daniela Keyese *Flowers for Algernon* (v českém prostředí bývá uváděn nejčastěji pod názvem *Růže pro Algernon*). Předloha je psychologická, společensko-kritická, nevyhýbá se tématům etiky i náboženství a směřuje neodvratně k tragickému konci s velkým morálním apelem. To, upřímně řečeno, není zvláště slibná perspektiva, pokud se člověk pouští do inscenačního procesu. Závažnost témat a jejich odlišné kulturní zasazení skrývají mnohá, režijní, herecká, ale především dramaturgická úskalí.

Úvodní scéna nás v realistických kulisách uvádí do prostředí moderní biotechnologické společnosti. Záhy přijíždí klec s myši, na kterých budou probíhat pokusy. Představitelky myši jsou ale oblečené do baletních dresů, na přivítanou nám zatancují a je jasné, že realistické divadlo od nich čekat nemáme. Jejich jednání je komediální, leckdy až groteskní. To je překvapivý přístup k Keyesovu textu; že mu ale nijak neubere na síle, zjistíme v okamžiku, kdy doktor bolestivě označuje myš a odešle ji na vyholení hlavy. Skutek není komediálními prostředky oslaben, naopak, u personifikovaných myši je nám toto jednání rovnou velmi nepříjemné. Zdá se, že klíč k inscenování byl objeven. Hurá! Také další scéna pokračuje v nastoleném formátu, uklížeči jsou znakoví, synchronizovaní, v nadsázce.

Bohužel, tento přístup není zachován po celou dobu představení. S postupujícím časem se na jevišti objevují realistické výstupy i pokusy o psychologické herectví. Je naprosto pochopitelné, že k nim látka svádí a je vlastně složité ji postavit jinak. Klíč, který je divákovi na začátku nastaven, je ale jiný – nadhled, nadsázka, znak. Divák očekává, že se bude pokračovat ve stejném duchu, což se neděje. Inscenace naopak klouže do vážného dramatu, polohy, kde je nepoměrně slabší. Jak moc divák čeká na jakékoli odlehčení je dobře patrné z reakcí publika v okamžicích, kdy se odlehčení objeví. I drobnost v podobě jedné vtipné odpovědi je s povděkem odměněna úlevným smíchem.

Problémy inscenace plynou z velké části z přílišné úcty k předloze. Skrze nedostatečně upravený text prosakuje do dramatu próza; to se děje především v dlouhých vysvětlujících monolozích. V těchto pasážích je pak inscenace nejslabší. Tvůrcům by prospělo pořádně ořezat dramaturgickou tužku a nebát se ty větné klenoty poškrtnat. Délka představení to rozhodně unese. Na druhou stranu, dobrých nápadů, které příběh odlehčují a dělají ho „divadelnějším“, jako například úprk „blbého ilegála“ před výpraskem za piano, je v inscenaci dost. Neškodilo by jejich počet ještě rozšířit, protože to je poloha, která inscenaci sluší nejvíc.

Petra Jirásková

Mladivadlo při ZUŠ Litoměřice: Jedno slovo za druhé

SLOVO MŮŽE BÝT EMOCÍ I MYŠLENKOU

Rozhovor s členy souboru Mladivadlo při ZUŠ Litoměřice Martinou Loužec-
kou, Markétou Procházkovou, Jakubem
Pisklákem a Lídou Smolkovou

Jdeme si pofedrovat?

Všichni: No jasně!

Jakým vývojem si prošel váš soubor za dobu své existence?

Markéta: Jsme samostatná dramaťáková skupina, která
zároveň vystupuje i na Mladivadle a v tomhle složení jsme
asi tak dva roky.

Martina: A tahle hra z našeho repertoáru úplně vybočuje. Je
to něco nového.

Dokážete svou inscenaci popsat jedním slovem?

Markéta: Žbrdluch.

Jakub: Naprosto souhlasím.

Martina: Žbrdluch je přesné.

O čem přemýšlíte při vyfukování bublinek? /Postava služebné si většinu času hrála v pozadí s bublifukem/ /smích/

Lída: Já mám úplně prázdnou hlavu. Soustředím se na to,
aby byla bublina hezky veliká. A nebo si všímám chyb,
co dělají ostatní. Tuhle něco zapomenou, támhle něco
vynechají.... já to vidím.

Co pro vás znamená slovo?

Jakub: Slovo je výraz emocí, nebo myšlenek v danou chvíli.

Lída: Komunikační prostředek.

Martina: Určitý způsob jednoduššího vyjádření.

Markéta: Slovo nám umožňuje sdělit ostatním, osvětlit
ten šílený mišmaš, který máme v hlavě, a tím to dokážeme
popsat.

Martina: Spoustu věcí dokážeme sdělit i nonverbálně. Jak
jsem říkala, slova nám to jen ulehčují.

Jaké je hlavní poselství vaší inscenace?

Markéta: Kdyby slova neměla současný význam, bylo by

to vlastně jedno, je to jen abstraktní pojem. Každé slovo je
jiné. Jedno kulaté, druhé hranaté, stejně jako naše pocity. A
vyjádříme-li je tím správným slovem, má to potom „břink“.
Martina: Existují jedna slova, která nám připomínají zase jiná, a
přestože používáme neznámá, lidé i tak rozumí.

Má váš koník jméno?

Jakub: Jmenuje se „Kůlín“.

Martina: To znamená „cool“ a „in“.

A co vaše nohy?

Martina: Na místě.

Markéta: Stále na zemi.

RECENZE

JEDEN NESMYSL ZA DRUHÝ SE VTOPOŘUJE DO MADĚR

Litoměřické Mladivadlo přivezlo na Mladou scénu hru Jeana Tardieu Jedno slovo za druhé. Jde o aktovku pro čtyři osoby, které spolu komunikují výrazně upraveným jazykem, který po stránce obsahové postrádá smysl. Netvoří jej ale zcela náhodná uskupení a konstrukce, ale jednotlivá slova jsou nahrazena jinými – jedno slovo za druhé. Hra vyšla v padesátých letech, tedy v době rozmachu takzvaného absurdního dramatu.

Aby absurdní text na divadle fungoval, je nutné jej podat tak, aby i přes svou nesmyslnost byl srozumitelný. Toho se většinou dosahuje tak, že se text podává realisticky, přirozeně, jako kdyby smysl měl. Mladivadlo na to šlo jinudy. Od začátku nastavilo jasný znakový systém. Nejen jazyk, ale i scénografické řešení určovaly jasnou stylizaci. Kostýmy byly barvou i provedením typizující, nalíčené bílé obličejy odkazovaly k „nošení masek“ v běžném životě i ke světu antických komedií. Herecké prostředky byly zvoleny stejně: výrazné, stylizované. Tím, že soubor tuto stylizaci dovedl do detailu a provedl ji přesně, učinil tento text srozumitelným. Ne okolnostmi a uvěřitelností situace, ale formou, kterou ho podával. (Umožnila to také již zmíněná vlastnost předlohy, kdy text není nesmyslný zcela, ale pouze nahrazuje slova. Nebylo tedy nutné „překládat“ celé struktury.) Výchozí situace byla jasná, jednoduchá, taktéž vztahy mezi postavami.

Díky srozumitelnosti v textu a nastavené stylizaci si soubor mohl dovolit dohnat hru s nesmyslem ještě do

další úrovně – nonsens nebyl zpodobňován pouze v mluvě, ale také v jednání. V tu chvíli záměr hry, ukázat vyprázdňenost lidské komunikace, nabírá další rozměr, neboť se ukazuje, že není nesmyslné jen to, co si mezi sebou říkáme, ale také jak se chováme. Uvedený obrázek byl ještě podpořen krásnými detaily, jako je papírové nádobí, u kterého hrnečky nemají dno.

Když si to shrneme, v inscenaci litoměřického Mladivadla nedávalo smysl vůbec nic: zjev, pohyby, rekvizity, chování, jazyk, mluva. Přesto inscenace držela pohromadě. Dokonce jsme v ní vůbec netápali. Kdo to pořád nechápe, ať se na to podívá znova nebo ať si jde zaplombovat okruží. Žbrdluch.

Petra Jirásková

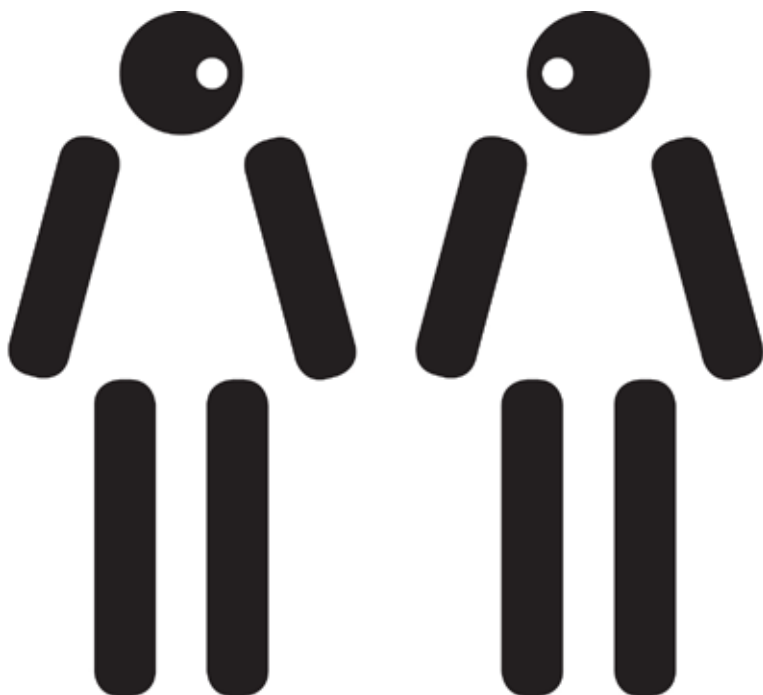

SLOVOMRAK

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

DISKUSE O INSCENACI:

Měl jsem pocit, že se za slovy skrývaly nějaké sprostárny, načíná debatu jeden z diváků. Tím, že soubor nepoužíval srozumitelná slova, umožňoval každému divákovi, že si mohl skládat vlastní příběh, míní další. Pointa hry byla naopak v tom, že přes nesmyslná slova všichni vnímali děj stejně, oponuje další. Šlo o hru, na kterou bylo potřeba chvíli přistupovat, říká divačka, které inscenaci přirovnává k Alence v říši divů. Hra ji vtahovala a bavilo ji sledovat, jaká slova herci použijí. Líbilo se mi, že všichni slyšíme nějaká slova a zároveň všichni víme, o čem je řeč, dodává. Tématem pro ni bylo to, že mluvíme o ničem – i když vypustíme strašnou spoustu slov, je vlastně nakonec úplně jedno, co říkáme. Tomu přitakává další divačka: text je podle ní hrou se schématy ze společenských klišé a diváka baví je objevovat. Chválí přitom představitelku paní domácí, která dokázala zahrát i velmi jemné polohy. Pochvaly se dočká i scénografie, představení díky ní bylo mnohem zajímavější, než kdyby bylo postaveno jen na textu. Výtvarnou stránku chválí i Vladimír Fekar, který dále upozorňuje, že u podobných kabaretních tvarů je důležité, aby byly přiznaně kabaretní – což se ukázalo u příchodu pana a paní Techtlemechtle. U hry se slovy je podle něj také důležité, aby bylo hercům dobře rozumět, což se představiteli mužské role na některých místech nedařilo. Jiřině Lhotské se představení moc líbilo: přestože jsme nerozuměli slovům, situacím jsme rozuměli, podotýká. Petr Váša byl unešen žánrem představení i tím, jak soubor hraje. Měl jsem okamžitě obrovskou chuť začít takto mluvit, dodává.

RECENZE

ZPĚT K AVANTGARDE

Jedno slovo za druhé, které přivezlo MLADIVADLO z Litoměřic, je představení, které musí příjemně pohladit každého divadelníka. Svou hravostí, rafinovaně jednoduchým skloubením všech scénických prvků, barevností nikoli kýčovitou a mladou energií. Já osobně jsem měla pocit, jako bych náhle ocitla někde v období meziválečné avantgardy. Vizuálně i způsobem hry to sice není nic, co už by v divadle nebylo k vidění, ale jako návrat, možná až jakási citace avantgardních postupů, které v sobě směšují prvky dada, poetismu, surrealismu a mnoha dalších –ismů je to perfektní kousek. Všechno to do sebe tak nějak pěkně zapadá – ať už jde o text samotný, hravou hudbu skupiny Dva, scénické artefakty (vtipné využití předmětů vyrobených z papíru, od čajové soupravy po jezdeckého koně) až po hereckou stylizaci postav.

Přitom je zajímavé, že příběh, který se před námi odehrává, je vlastně v půdorysu klasickou situační či konverzační komedií. Text Jeana Tardieu si s banálními situacemi pohrává, a zástupnými slovy tuto banalitu posunuje do moderního tvaru, jakéhosi dada kabaretu. Všechna čest českému překladateli (ten nám bohužel zůstal utajen), že dokázal v češtině objevit a využít ve vtipných hláškách nikoli nesmyslná slova, která dána do nových kontextů působí neodolatelně komicky. K tomu je ovšem potřeba dovedností herců, kteří slova a věty dokážou vhodně a srozumitelně interpretovat. To se daří především ústřední dvojici přítelkyň

Madam a paní Techtle Mechtle, které dokážou dát větám správný rytmus, přízvuk a melodii (takže máme pocit, že této zvláštní řeči opravdu rozumíme). Představitel pana Techtle Mechtle spoléhá spíše na své fyzické schopnosti, a to, co oddrmolí ve slovech, dohoní svými etudami s kloboukem a koněm. Kromě slov je však důležitá i nonverbální komunikace – tedy mimika (zdůrazněná bílým klaunským líčením), gesta a především výborné gagy, v nichž se neobvyklé fyzické jednání stává adekvátní paralelou k řeči. Je to typ příběhu, který by tímto způsobem mohl být vyprávěn velmi dlouho. Ale domnívám se, že délka necelé půl hodiny je na tento typ představení tak akorát. Aby se divák pobavil a neztratil pozornost.

Jana Soprová

Blazeování, Ostrava: Hodina pravdy

IDEÁLNÍ UČITEL BY NEMĚL MÍT MINDRÁK

Rozhovor se souborem Blazeování

Co jste za soubor? Pod čím fungujete?

Petr Horák (učitel a autor): Já jsem vedoucí souboru, fungujeme při Gymnáziu Olgy Havlové v Ostravě – Porubě, teď už pátým rokem. Je to soubor složený ze studentů a absolventů.

Co vás štve na českém školském systému?

- Všechno.
- ...a nebo nic.
- Že nepodporuje divadlo.
- Ale zase, vezmi si nás, jak fungujeme.
Quido (představitel hlavní role): Možná malá vzdělanost pedagogů. Ale to se těžko hodnotí. My to známe jen ze školních lavic a ze zpráv, jak nám to podávají.

Co z toho, co vás štve, se objevilo ve vašem představení?

Petr: Ten učitel je prostě psychopat – takový sadistický kantor, který si libuje v trýznění studentů, přestože má svou vnitřní citlivost. Poslední věta, kterou tam říká je: „Mám vás rád.“ Jenomže to nedokáže v té každodenní rutině studentům sdělit, řekne to jako poslední větu před svou symbolickou smrtí.

Quido: Já tu roli třeba беру tak, že se se všemi těmi zamindrákovánými učiteli, uzavřenými někde uvnitř sebe, tímhle tím způsobem smírju. Trochu je paroduju, vyjadřuju se vůči nim – „tady to máte a jsme si kvit.“

- Ten profesor má pro danou látku radost a lásku, ale nedokáže to přenést na studenty.

Je předobrazem nějaký konkrétní učitel?

Petr: Neříkejte, že já. Hrajeme to už asi čtyři roky, nacvičili jsme to pro potřeby dne otevřených dveří. Abychom ukázali, jak se u nás učí. A jeden z ohlasů potom byl, že to připomíná moje hodiny. Tak jsem se lekl a řekl si, že asi není něco v pořádku.

- My máme Petra všichni rádi a jeho hodiny milujeme – o tom vypovídá i to, že hrajeme v tom divadle. Ale jsou to možná nějaké jeho skryté stránky... Minimálně ta gesta, které nemusí souviset s celkovým vyzněním postavy.

Jak by měl vypadat ideální učitel?

- No, přesně opak toho Kalouse. Myslím, že v té hře jsou popsány všechny negativní vlastnosti učitelů.

Quido: Já si naopak myslím, že kouzlo té hry je, že mnoho z

toho ideálního učitele v Kalousevi je. Ale má prostě problém, s kterým se neumí vyrovnat. On chce opravdu předat to učivo, ale neví jak. Studenti mu to vrací se vší parádou.

- Já myslím, že ideální učitel by neměl mít mindrák a přenášet ho na žáky.

Myslíte si, že jsou učitelé mučedníci?

- Jako budoucí učitel myslím, že ano.

- Učitelé se nikdy nezavděčí všem a nevím, jestli se s tím každý člověk dokáže smířit.

Co vám daly hodiny češtiny?

- Třeba existencialisty. Těch autorů je samozřejmě víc. Ale z hodin o Camusovi jsem odcházel podobně konsternován, jako diváci z našeho představení. Mýtus o Sisyfovi mě úplně dostal.

Kolik zpěvů má Křest sv. Vladimíra?

- Osm... Dvanáct.

Petr: Deset a ten jedenáctý je nedokončený.

Jaký je rozdíl mezi křesťanským Bohem a bohem v pojetí Havlíčka?

Petr: Oni jsou kvintáni, to ještě neznají.

- A my hlavně nemáme pana profesora Horáka!

RECENZE

TEN UČITEL SE ZBLÁZNIL

Hodina pravdy Blazeovaných z ostravského gymnazia je představení, které má potenciál oslovit kohokoli. Už jen proto, že do školy v určité době chodil každý z nás, a někteří vyzkoušeli obě strany. Přiznám se, že patřím ke druhé skupině. A v site-specific prostoru třídy jsem si uvědomila, jak banálně by téma představení vyznělo na klasickém jevišti. V tomto případě jsme se v ději chtěli nechtě ocitli všichni. Nacpání do lavic společně s některými aktéry jsme se stali onou nemilosrdnou masou, které musí učitel čelit (ten který vydrží a nezblázní se, celý život...).

Představitel učitele češtiny, vášnivého obdivovatele mučedníka Karla Havlíčka Borovského, je v reále ovšem také student, a tak učitele „hraje“ – tu lépe, tu hůře, tu velmi autenticky, tu v groteskně pokroucené stylizaci. V základním principu je tenhle zvláštní boj mezi dvěma stranami – učitelem a studenty, zajímavý fenomén. Z letité praxe vím, že s jednotlivými studenty (a to na jakémkoli stupni) je docela zajímavá řeč, ale v okamžiku, kdy se stanou třídou, se situace najednou změní, a stanou se součástí lhostejného, případně nemilosrdného davu, o jehož pozornost učitel (většinou marně) bojuje. Ano, jistě záleží na úhlu pohledu, z něhož příběh nahlížíte. Na jedné straně můžeme toto představení brát jako divadlo, kde se každý moment dá převrátit v legraci neboli prču, v níž to pochopitelně odnese nebohý učitel. Protože z hlediska studentů je takový člověk prostě šílenec. Prožívat Havlíčka Borovského? A dnes! Jděte s tím do háje. Koho to zajímá?

A tak je pochopitelné, že si posíláme psaníčka, spíme na lavici, nebo trapně patetického učitele parodujeme (kdo se jako já zahleděl na studenty-herce v lavicích, mohl zaznamenat, že se opravdu snažili). A jak se ukazuje, kvalita výuky vlastně nezajímá ani paní ředitelku, která paralelně ukazuje pracovníkovi ministerstva krásy školní zahrady...

Takže v tomto příběhu kromě obecné švandy můžeme zahlédnout i mnohé velmi autentické motivy zoufalství a marnosti učitelské profese. Narozdíl od obvyklých příběhů ze školního prostředí, kde bývá učitel popisován jako svévolný manipulátor studentů, v tomto kuse působí spíše jako trapná oběť svého povolání. Se svými sklony k patosu, sebelítosti a surreálního mučednického ztotožnění s Havlíčkem. Diskuse nad představením, kde vyplynulo, že podle některých se učitel na konci zbláznil, zatímco jiní měli za to, že takto může fungovat ještě spoustu let, to přesně charakterizovala – učitel, to je diagnóza, a tedy dobrý materiál pro drama. Nebo už jen komedii?

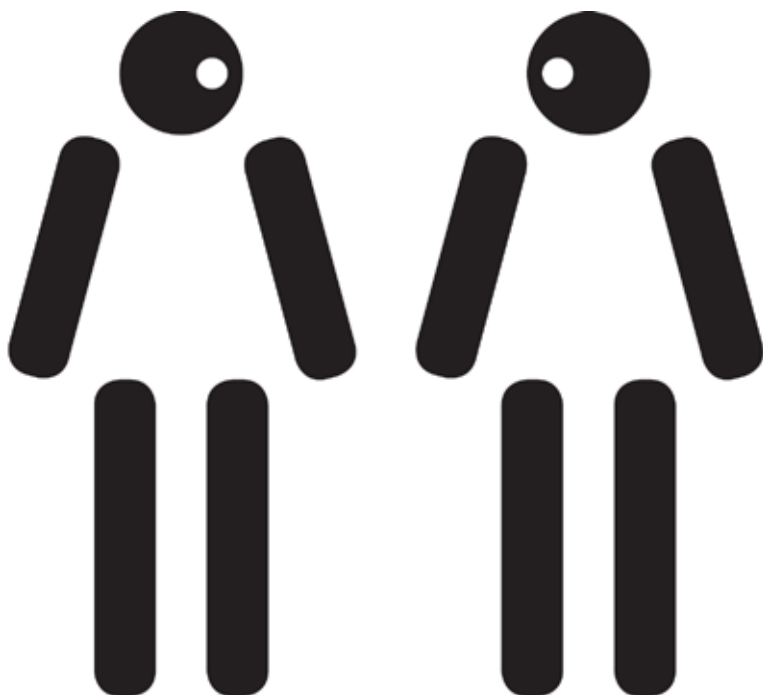
Jana Soprová

SLOVOMRAK

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větší písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

DISKUSE O INSCENACI:

Publikum se dělí na dvě části: jedné, zdá se, že složené z mladších diváků, prostředí školní třídy a priori navozovalo nepříjemné pocity. Poté, co teď škola skončila, mě téma vyložené štválo, říká jedna z diváček. Poslouchala jsem napůl ucha, zaujala jsem svou školní pozici – lehla jsem si na lavici, dodává další. Snad proto pak v inscenaci nevnímala žádné zajímavé téma: čekala jsem, kdy se dozvím nějakou „pravdu“ a nic. Přišlo mi, že učitel hrál chvílema až příliš moc a zbytek lidí nemusel hrát vůbec, zní z publika. Druhá část diváků je spokojenější. Po nějaké době jsem přistoupila na formu monodramatu, a když jsem to přestala brát jako souborové vystoupení, začala se mi tato forma divadla líbit, zní z hlediště. Výklad hlavní postavy se ale liší: tématem pro mě bylo zoufalství učitele, který se snaží vstřípit do hlav žákům, aby měli rádi český jazyk, to, že jsou Češi, zazní jeden názor. Sledovali jsme kreaturu, která se nám předvádí ve svých nejsilnějších polohách, říká naopak další diváčka. Dalším tématem bylo i pokrytectví – učitel si za své „vyhnanství“ mohl sám, identifikuje se s mučedníkem Borovským a pak, když přijde ředitelka, neřekne vůbec nic. Petr Váša upozorňuje na možné úskalí site-specific projektů: síla prostředí někdy může úplně přebít sdělení inscenace. Lektor představení viděl před časem v podobě, která se mu nelíbila skoro vůbec, a dnes byl příjemně překvapen, jak se změnilo. Vladimír Fekar oceňuje posun souboru od předchozích kousků, kdy si jen tak zablblí na jevišti, k opravdové herecké práci. Jiřina Lhotská inscenaci vnímala jako grotesku v hyperbole. Když jsem se dozvěděla, že text napsal kantor, musela jsem smeknout, dodává. Postavy zoufalce blouznivce jí bylo líto, cítila z něj v plné míře zoufalství z českého školství.

RECENZE

ŠKOLA HROU, ŠKOLA DRAMATEM

Ostravský soubor Blazeování přijel s „komorní hrou s divadelním prostorem, ale především opravdovou hrou o pravdě a bezpráví“ nazvanou Hodina pravdy. Hra o jedné třídě, učiteli a jeho životnímu i osobnímu vztahu k probírané látce.

Zvolený divadelní prostor a úvodní scénérie nastavuje nejen jasnou výchozí situaci divadelní, ale rovnou i jasné divácké pocity. I když u každého zřejmě odlišné. Jen jsme vstoupili do budovy školy, ozvalo se od někoho z diváků přísné „Pšt!“. Těžko říct, jestli k tomu byl objektivní důvod, či jen působil genius loci (který v tomto prostoru jistě po desítky let trpí pocitem, že není génie dostatečně geniálním). Někteří si možná s nostalgií zavzpomínali, některým se hned na schodech stáhnul žaludek strachy. V této souvislosti jsem se neubránila srovnání s kladenskými Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka, které se odehrávají v zubní ordinaci. Toto představení také pracovalo s léta pěstovaným vztahem k určitému místu a nemilosrdně ho proti divákovi použilo. Volba školy jako prostoru je tedy velmi zajímavá a slibná. Co se mi jevilo jako možné úskalí, byl věk protagonistů. Herci, pro které je škola denní realitou, by mohli mít problém ji ztvárňovat jako divadlo. Příjemně mě překvapilo, že tomu tak nebylo a herci drželi představení nejen čistě „civilně“. Jak ale vyplynulo z reakcí, toto se bohužel nestalo na straně

diváků jejich věku, kteří představení jako divadlo nevnímali a jejichž výtky se ohrazovaly vůči „přehnanosti a nereálnosti“. Paradoxně tak inscenace místo vrstevníků více zasáhla „pamětníky“, kteří školu opustili už před nějakou dobou. Z volby výrazného místa ale plynou i určitá rizika. Je nutné toto místo buď zcela využít pro svůj příběh, své sdělení, nebo svým příběhem místo „přebít“. Obávám se ale, že ani k jednomu nedošlo. Aby místo více v představení hrálo a jeho síla mu pomáhala, bylo by zřejmě nutné diváky více zapojit a více si hrát s jejich vztahem ke škole. Tohle ale pravděpodobně záměr tvůrců nebyl. Pro druhý případ, tedy přebití místa příběhem, je potřeba mít příběh silný, jasný a čistý. Učitel, který má vášnivý vztah ke své práci, ztotožňuje se s probíraným spisovatelem a přijde o zbytky duševního zdraví je látka, která tento potenciál má. Kolem postavy jsou ale nejasnosti, které výsledný dojem rozbíjí. Je tématem učitelova příběhu jeho láska k práci? Pokrytectví a kontrast jeho slov a činů? Zoufalství ze žáků? Paralela s Borovským? Neexistence skutečných hrdinů? Na tyto otázky jsem si neuměla jednoznačně odpovědět, čímž se pro mě učitel stával jakousi obecnou postavou učitele. A s obecným učitelem nikdo nesoucí.

Petra Jirásková

MALOTOVŮV KOKTEJL

MLADÁ ZAČÍNÁ

*Vlak měl zpoždění.
Zase poslední.
Sebrali mi židli,
Dostal jsem deštník, tak to má být.*

*Dívám se okolo. Prší.
Vidím Lenku.
Problém rozlišení Lenek nevyřešen.
Jedna Lenka má Bertu.
Druhá ne.
Váša má vlasy, tak to má být.*

*K večeri je Babochlap speciál.
(dva roky uleželý kuchař)
Prší slova, prší ticho.
Verča má hodinky na krku.
Tik, tak...
Mluvím, a Lenka mě hladí po tváři.
Třetí Lenka.*

*Je v tom zmatek.
Začnu si je štítkovat.*

Vít Malota

NA KAŽDÉHO SE NEDOSTANE

I KDYŽ TU NEJSOU, EXISTUJÍ

Programová rada vybírala celkem ze 30 inscenací doporučených z krajských postupových přehlídek, do programu celostátní přehlídky se jich ale nevejde víc než 15. Zde alespoň seznam inscenací, které měly také doporučení na MS, ale do programu se už nedostaly.

náhradníci:

Zapálení, Š.U.M., Šumperk: Křídla
Královská divadelní společnost Effrenata, Žďár nad Sázavou:
Havrane z kamene
Sirky, ZUŠ J. Kličky, Klatovy: Motýli

ostatní inscenace:

Petr Smyczek a přátelé, Praha: Pískoviště
Trdlo Vyškov: Ze života ženy
Prokrť to! Brno: Gerda a Kaj
Štěk Opava: Zlatohlava
ABASTA! DeKA Plzeň: Novinové divadlo x. 6. 2014
My všichni, Nové Město na Moravě: Vyhořelí
Frapanti, ZUŠ Rakovník: Baletky
KÁŤAJEBÁRAJEŠKÁLA: MCHS (We Want World)
Divadelní soubor Q10, Studio Divadla DRÁK, Hradec Králové: V melounovém cukru
Mikrle, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř: Kráska v dřevě spící
Děvčátko a slečny, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř: Kázání děvčátkům a slečnám
Červiven, SPgŠ Krnov: Cyber Cyrano

Lenka Huláková

ZE ZAHÁJENÍ

Kdo páchá Mladou na malý?

Honza Mrázek, Lukáš Černý, Vít Malota (redaktoři)
Petra Jirásková, Jana Soprová, Otto Linhart (recenze)
David Slížek (foto a zlom)